Dragi pionieri și școlari,
vă urăm succes la examene!

Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII * nr. 46 (502) miercuri 6 iunie 1956 * 4 pag. 15 bani.

Succesul grupei I-a

Prima grupă a clasei a V-a B intră în clasă. Toți elevii încearcă din nou emoțiile examenelor, emoțiile momentului cînd trebuie să arate ce-au învățat în cursul anului. De astă dată, clasa li se părea tuturor mai luminoasă, mai primitoare. Ca un vechi prieten parcă le șoptea: „Curaj, băieți. Nu vă faceți de rușine tocmai acum".

Cu fața zîmbitoare, plin de încredere, Iosif Breier iese la tablă. „Scăderea numerelor zecimale se face astfel"... Și odată cu expunerea regulei, Iosif a luat și un exemplu pentru a demonstra practic cele spuse. Cînd vorbea Iosif, întreaga grupă îl privea cu încredere și bucurie. Doar succesul lui e și al lor. Răspunsurile lui bune le redă încrederea și astfel emoțiile primelor clipe se risipesc treptat, treptat. La tablă îi ia locul mai apoi, Filoti Dan, care în timpul anului a fost unul dintre cei mai buni matematicieni ai clasei a V-a. Problema e aproape terminată. Dar Dan se desparte cu greu de tablă cînd tovarășa profesoară îi spune: „Deajuns, Dan".

Tot atît de frumos au răspuns și Alexandrescu Dinu, Dănciulescu Radu, Bogoevici Puiu. In fața comisiei de examinare se află Cornea Emil din colectivul de conducere al detașamentului. Cu glasul tremurînd începe să vorbească despre primul subiect. „Un număr mixt este..." Tace. Nu mai poate scoate un cuvînt. Prietenii săi din grupă îl privesc cu încredere, dar parcă totuși se tem.

Tovarășa profesoară îi mai pune cîteva întrebări ajutătoare. Emil își recapătă calmul. Toată grupa respiră ușurată cînd colegul lor demonstrează bine și celelalte subiecte.

Toți au răspuns bine și clasa parcă le spune: „Bravo, băieți! Șase note de 5 și 4 de 4 este un rezultat frumos".

Ioana GRUESC
corespondenta „Scînteii pionierului"
pentru regiunea Timișoara

— Ei, ai știut? — o întîmpină colegii pe Lenuța.
...Dacă a știut? Ce întrebare! Chipul ei vesel e cel mai bun răspuns!

VEȘTI BUNE

LUCRUL CEL MAI IMPORTANT

Era abia șapte și jumătate dimineața cînd am ajuns la școală. Ziua se anunța deosebit de senină. Printre crestele munților, soarele abia ieșit — cernea o pînză străvezie de lumină deasupra orașului Făgăraș.

Mă așteptam să găsesc școala goală, dar nu mică mi-a fost mirarea cînd — în clasa a IV-a — întîlnii vreo cinci fete. Două din ele udau florile din glastre, celelalte ștergeau tabla și tablourile.

„Aranjează clasa! gîndi eu. Și doar peste un ceas și jumătate încep examenele!..."

Ghicindu-mi parcă gîndul, Romașan îmi spuse:

— Nu vă temeți, o să terminăm îndată. Ce-avem acum de făcut e o nimica toată. Lucrul cel mai important l-am făcut încă de mult!

Toată dimineața aceea m-am tot gîndit la vorbele lui Romașan. Despre ce lucru „cel mai important" vorbea ea oare?

In jurul orei 12 m-am întors din nou la școală. Dintre copii nu mai era nimeni. Am rugat-o pe tovarășa învățătoare să mă lămurească cum e cu „lucrul cel mai important". Drept răspuns, ea îmi întinse cele 33 de lucrări scrise, gata corectate, ale fetelor din clasa a IV-a.

— Căutați și-o să-l găsiți aici!

M-am uitat prin lucrări. Douăsprezece dintre ele aveau nota 5, alte nouăsprezece — nota 4 și nici una dintre ele cu vreo notă mai mică de 3.

— Am înțeles! mărturisii eu. Lucrul cel mai important au fost pregătirile pentru examene

Radu POPA

PRIMUL EXAMEN

„Bang, bang"... pendulul de pe coridor anunță ora 9. Clasa a VI-a B, de la Școala medie de 10 ani din Fetești venise cu mult timp înainte. Toți așteptau veseli și încrezători în forțele lor la ușa clasei. La ultima bătaie a ceasului, profesorul de matematici le deschise ușa. După ce se așezara toți în bănci, profesorul le scrise pe tablă problema la aritmetică și cele două exerciții.

Dobre Cornel, un băiat cu sprîncenele stufoase se grăbea să termine primul. In banca alăturată, Nătase Ștefan se uita mereu să nu-l întreacă cumva prietenul lui. Amîndoi sînt fruntașii detașamentului III. Dar nu numai ei știu să rezolve problemele. Mănăilă Radu, care nu se prea împăca cu matematica pe primele două pătrare a fost ajutat de Nătase Ștefan în ultima vreme și acum scrie teza tot atît de sigur ca și colegii săi.

— Imi place acum matematica. Ce ușor este examenul cînd ești pregătit! spuse el terminînd lucrarea.

Ștefan ALECU
corespondentul „Scînteii pionierului"
pentru reg. Constanța

UN 5 BINE MERITAT

Mai sînt doar cîteva minute pînă la ora 9. Elevii clasei a V-a A de la Școala de 7 ani nr. 1 din Alba Iulia, strînși în curtea școlii discută cu mult interes. Pe fețele lor, se vede hotărîrea dar în acelaș timp și emoția cu care așteaptă începerea examenelor. Intră în sală tovarășul profesor de matematici, le arată în cîteva cuvinte cum se procedează la examene, dă elevilor subiectul și le urează tuturor mult succes. Prima care trage biletul este Bănciulescu Rodica. A tras biletul nr. 8. In clasă e liniște. Colegii ei o urmăresc cu atenție. Rodica răspunde bine. Toți o felicită. Ea a luat primul cinci. Imbujorată își strînge lucrurile și se grăbește să plece.

— De ce te grăbești? am întrebat-o.

— Să-i spun mamei și tatii bucuria mea.

Nicolae PREJA

CEA MAI BUNĂ LUCRARE

„Ca să devii tehnician-agronom nu-i așa de ușor. Trebuie să ai multe cunoștințe" — gîndește Ioana Stoianov. Și într-adevăr, ea, în tot timpul anului a învățat cu sîrguință. Dorește cu orice preț să-și vadă visul împlinit.

Acum, în ziua primului examen, nu s-a temut deloc. Tovarășa profesoară, uitîndu-se pe lucrarea ei îi spuse:

— Bravo, Ioana, ca întotdeauna lucrezi bine.

Ioana Stoianov de la Școala de 7 ani nr. 16 din Galați a avut cea mai bună lucrare la matematică. Ea a primit nota 5.

Constanța BOLOCAN
corespondenta „Scînteii pionierului" pentru reg Galați.

Nu de frică... de emoție!

Zorile se aprindeau roșietice, înspre răsărit. Parcă întregul orizont din partea aceea era cuprins de pălălaia unor flăcări uriașe.

Din patul ei, Doina privea pe fereastră. Privea și se gîndea cu ciudă la soarele ăsta așa de rău, care întîrzie să urce pe boltă.

Ii era frică să nu o apuce somnul. Că de, mai știi? Soarele ăsta deși e bătrîn de cine știe cîte mii de ani, a rămas totuși poznaș ca un școlar dintr-a-ntîia: odată se ridică pe boltă și gata — a venit ziua. Și mă rog, ce te faci dacă te surprinde în pat?

— ...Mai bine să mă uit la ceas, gîndi Doina cu voce tare. O fi 6?

In vîrful degetelor (să n-o simtă mama sa care mereu o certase să lase cartea din mînă, să se culce!) Doina deschise ușurel ușa și aruncă o privire fugară spre ceasornicul de pe masă. Tresări speriată:

— E șase trecute, șase și douăzeci... se tîngui ea la căpătîiul mămichii. Scoală, ajută-mă... Să nu mă duc tîrziu la examen...

Cînd Doina Tudor ajunse la școală, două dintre colegele ei, Velicu Năstasia și Marin Petra o întîmpinară rîzînd:

— Ehei, nici tu n-ai putut dormi?

Doina rîse și ea: — Știți fetelor, eu toată noaptea am tot răsfoit cartea de citire... Spre ziuă, n-am mai avut astîmpăr și m-am dat jos să mă uit la ceas: era 4 și jumătate dar mie mi s-a părut că e 6 și douăzeci... Mămica, cum am sculat-o repede din somn, n-a observat nici ea. Abia mai apoi cînd eram gata de drum, a văzut că e 6 fără 10...

Pe la 8, sosi tovarășa Stoica, directoarea Școlii de 4 ani și învățătoare la clasa Doinei, Petruței și Nastasiei — clasa a IV-a B.

— Ei, cum v-ați odihnit? întrebă învățătoarea. Tu, Doina?

— A, eu n-am dormit...

— De ce, de frică?

— N-nu! ...De emoție!...

Liniște. In bănci, pionierele clasei a IV-a B, puțin îmbujorate de emoție, așteaptă „dictarea" — singurul subiect al lucrării scrise la limba romînă.

Tic-tac-ul monoton al ceasornicului, obișnuitul ceasornic de pe catedră, e întrerupt deodată de glasul cunoscut, cald și apropiat al învățătoarei: — Scrieți fetelor! „La sfîr-și-tul o-re-lor de lec-ție, Ră-du-cu..."

Era un fragment din „Grîușorul de primăvară" — bucată citită și bine cunoscută, din manualul de limba romînă. Și elevele de „emoție", scriu gîndindu-se fiecare că „nu-i chiar așa de greu la examen!..."

Care sînt rezultatele? Nu se cunosc încă! Vă pot da însă un „punct de plecare" în fixarea pronosticului: Dintr-a-ntîia pînă acum, nici o fetiță n-a rămas repetentă iar anul acesta... ei, anul acesta n-au avut nici o notă doi în clasă. Ba, pîrdalnicele „note de graniță" — trei-urile, — au foarte, foarte puține! Iar în ce privește „eroina" noastră — Tudor Doina, tot timpul anului a avut numai note cinci...

Brănești-București

St. ZAIDES

Pentru prima dată — în sala de examinare!

Emoție, întrebări, „pronosticuri"... au luat sfîrșit; acum au cuvîntul tocurile! In momentul de față, Nacu Agripina și Tudor Doina din clasa a IV-a B, Școala de 7 ani Brănești, le-au dat cuvîntul!

Amintirile unui utecist

Se spune despre utecişti că ei au fost totdeauna un ajutor preţios al partidului. Aceasta nu numai în anii negrei ilegalităţi, ci şi după august 1944. Pentru că, odată cu izgonirea fasciştilor, lupta partidului cu duşmanii dinăuntrul ţării nu s-a sfîrşit. Ea a continuat aprigă şi nu puţini au fost comuniştii care şi-au dat atunci viaţa pentru a ajuta la înfrîngerea duşmanului.

Iată, povestirile ce urmează le-am auzit de la un bun prieten al meu, Voicu. Voicu a fost utecist pe vremea cînd era elev şi adeseori îşi amintea cu drag de lupta U.T.C.-ului din şcoala sa, din care ne povestea şi nouă frînturi.

Iar eu, la rîndul meu, vi le povestesc vouă, aşa cum le-am auzit de la el.

«„Scînteia tineretului" trebuie să intre în şcoală».

...Cu acest gînd m-am trezit în dimineaţa aceea de vineri — încep amintirile utecistului Voicu. Mă îmbrăcai repede şi ieşii în stradă. Era o zi frumoasă de primăvară şi, o clipă, uitai de toate grijile.

Stocul de ziare pentru şcoala noastră îl ridicam de la subsolul ziarului „SCINTEIA" puţin mai jos de Miliţia (pe atunci prefectura) Capitalei. Eram primul în ziua aceea şi m-am bucurat. „Poate prind ora de chimie", mi-am zis. Cu ora asta de chimie era o istorie întreagă. Aveam absenţe nenumărate, pentru că, în fiecare vineri dimineaţa, trebuia să ridic ziarele. Ei, totdeauna cînd veneam la şcoală găseam uşa şcolii încuiată, deşi nu sunase încă de intrare. Cauzele? Le veţi afla îndată.

După puţin timp, cu ziarele sub braţ, mă găseam în faţa uşii şcolii. Bineînţeles, uşa era încuiată. Mă gîndeam tocmai ce e de făcut, cînd, deodată, apăru directorul împreună cu un pedagog. Se vede că mă pîndiseră. Descuie uşa, îşi luă o înfăţişare mirată şi mă întrebă:

— Ce-i cu dumneata „domnule" Voicu?

Era să-i răspund că nu sînt „domn" ca el, dar m-am ţinut.

— Bine, ce să fie — i-am răspuns cît se poate mai respectuos. Am venit la şcoală.

— Ai venit la şcoală? — se minună directorul. La ora asta?

— Bine, dar n-a sunat de intrare.

— Nu ştii că un elev disciplinat

trebuie să vină cu un sfert de oră mai înainte la şcoală? Dar ce sînt alea? — se făcu el că tresare văzînd pachetul de ziare din mîna mea.

— Ziare, „Scînteia tineretului".

— Aşa! Ziare? Bun! Foarte frumos, ziare. Dar dumneata ce eşti, domnule Voicu? Jurnalist sau elev?

Aci nu m-am mai putut stăpîni.

— După împrejurări, domnule director — i-am răspuns înăbuşit.

— Aşa? După împrejurări?

A trîntit uşa şi a încuiat-o.

— „Scînteia tineretului" nu va intra în şcoală — a zbierat el din spatele uşii. Şi apoi, împreună cu pedagogul, au început să gonească băieţii ce se adunaseră pe la geamuri şi protestau strigînd: „Lăsaţi-l să intre!"

Ce era de făcut? Sunase de intrare. Aşa cum îl cunoşteam eu, directorul era în stare să ţină uşa încuiată ziua întreagă, numai ca să nu pătrundă ziarul în şcoală. De altfel pusese toţi pedagogii de pază pe culoare. Rămînea să aştept pînă la prînz, să le dau băieţilor ziarele la ieşire. Dar vezi, aici era toată povestea. Băieţii aşteptau ziarul cu nerăbdare. Voiau să afle cît mai repede lucruri noi din „Scînteia tineretului". Parcă-l vedeam pe alde Bîrsan şi clica lui de reacţionari rîzînd răutăcios: — Ei, unde vă e ziarul?

Deodată am auzit un „pst". M-am uitat în jur, dar n-am văzut pe nimeni. Incă o dată „pst". Sus, la un ochi de geam din pod, răsări capul lui Beno. Beno cel mic, difuzorul ziarelor într-a treia. Il văzusem şi mai înainte la geam, în timp ce mă certam cu directorul. Imi făcuse parcă nişte semne, dar nu înţelesesem atunci ce vrea. Acum pricepui pe dată planul lui. Dar cum să ajung pînă acolo sus, pe casă? Vreo scară nu se vedea nicăieri şi apoi, cu scara, m-ar fi zărit pedagogii şi poate mi-ar fi luat chiar ziarele. Privirea mi s-a oprit asupra burlanului. Cam şubred, dar... să încerc. Cîrligele erau destul de solide şi, la nevoie, mă puteam sprijini în stucaturile zidului.

Mi-am legat pachetul de ziare în spate cu cureaua de la pantaloni şi am început ascensiunea. Era mai greu decît îmi închipuisem. La un moment dat, o porţiune şubredă de burlan se îndoi sub greutatea mea. Am îngheţat. Cu mişcări cît se poate de încete, am trecut de porţiunea primejdioasă. In sfîrşit, atinsesem streaşina. Trebuia să ajung însă la ochiul de geam. In clipa aceea ceva se rostogoli de pe acoperiş şi văzui... mîneca unei cămăşi albastre. Beno făcuse un fel de funie din cămaşă, batistă, cordonul de la pantaloni şi un ciorap. Am legat cureaua cu ziarele de această funie improvizată şi am făcut vînt pachetului peste streaşină. Apoi am coborît. De jos i-am făcut un semn prietenesc lui Beno, care-mi răspunse fluturînd... ciorapul.

Am rămas în curte pînă la recreaţie. După cum bănuisem, nu descuiară uşa. Dar prin geam văzui băieţii cum flutură victorioşi „Scînteia tineretului".

Puţin după aceea, unul din pedagogi deschise uşa de la intrare. Cred şi eu, nu mai aveau ce face.

Aurel WEISS

(Va urma)

PENTRU ÎNTĂRIREA PRIETENIEI

Zilele acestea preşedintele Republicii Populare Federative Iugoslavia, tovarăşul Iosip Broz-Tito, a sosit în U.R.S.S., la invitaţia guvernului sovietic. In drum spre U.R.S.S., tovarăşul Iosip Broz-Tito şi persoanele care-l însoţesc au trecut şi prin ţara noastră oprindu-se timp de două ore în Bucureşti.

Pretutindeni, în toate oraşele ţării pe unde au trecut au fost întîmpinaţi cu căldură de numeroşi oameni ai muncii. In gările sărbătoresc pavoazate, străluceau sub soarele cald de iunie, numeroase lozinci.

La Bucureşti, tov. Iosip Broz Tito s-a întîlnit cu conducătorii partidului nostru şi al guvernului, apoi s-au îndreptat spre graniţele Uniunii Sovietice.

In ziua de 2 iunie, la orele 17.00, în gara Chiev din Moscova era aşteptată sosirea tovarăşului Iosip Broz-Tito. Zeci de mii de locuitori ai Moscovei au ieşit pe străzile şi în Piaţa din jurul gării. Pe peronul gării fluturau drapelele U.R.S.S. şi a R.P.F. Iugoslavia şi era aliniată o gardă de onoare.

Iată că sosesc, întîmpinaţi cu urale şi aplauze, conducătorii partidului şi ai guvernului sovietic.

La orele 17.00 în gară se opreşte trenul din care coboară tov. Tito împreună cu celelalte persoane care-l însoţesc. Strîngeri de mînă prieteneşti, ropote de aplauze, bucurie, toate acestea arată dragostea cu care sînt primiţi oaspeţii la Moscova. Din mulţime se desprind grupe de pionieri care au buchete mari de flori şi aleargă spre oaspeţi. Se intonează imnurile de stat al Iugoslaviei şi Uniunii Sovietice. Şi apoi după ce se rostesc discursurile de bun venit, oaspeţii salutaţi cu dragoste de moscoviţi, se îndreaptă spre locuinţele care le-au fost rezervate.

Vizita conducătorilor Iugoslaviei în U.R.S.S., va dura mai multe zile şi va duce la întărirea colaborării prieteneşti dintre cele două ţări.

„R.P.R. pe drumul construirii socialismului"

In ultimii opt ani, patria noastră a cunoscut o mare înflorire, transformîndu-se dintr-o ţară agrară înapoiată într-o ţară industrial-agricolă înaintată.

Acest adevăr e înfăţişat în chip grăitor de către expoziţia „Republica Populară Romînă pe drumul construirii socialismului", expoziţie care s-a deschis de curînd în Capitală şi e vizitată cu mîndrie de oamenii muncii.

Exponatele vorbesc despre realizările industriei grele, despre ramurile economice nou create, despre înfăptuirile sectorului socialist al agriculturii şi despre sprijinul dat producţiei individuale a ţărănimii muncitoare. De asemenea, materialul expus vorbeşte despre învăţămînt şi asistenţă medicală, despre dezvoltarea artei şi ştiinţei, etc.

COLABORARE PE BALTICA

In noaptea smolită, fără stele, un vapor mic îşi croia cu greu drum printre valurile agitate ale Balticei. Era vasul „Kaima", sub pavilion finlandez. Naviga prudent, aproape de ţărm. Dar manevrele erau greu de executat, vizibilitatea aproape zero. Şi, fără veste, într-o fracţiune de secundă, accidentul s-a produs: prova s-a înfipt adînc într-un banc de nisip. Apa rece ca gheaţa a năvălit în cabine. Fiecare răbufnire a furtunii scufunda şi mai tare vasul. Un val uriaş smulse unica barcă de salvare...

Ţărmul nu era prea departe. Dar ar fi fost imposibil ca vreun om să ajungă înot pînă acolo, prin valurile îngheţate, mari cît munţii. Situaţia echipajului era disperată, aveau nevoie de ajutor. Postul de radio era şi el sub apă. Un singur mijloc de semnalizare mai aveau: rachetele. Şi le-au tras. Dar era slabă nădejdea că le va recepţiona cineva. Totuşi, undeva pe ţărm, erau nişte oameni care vegheau: cei de la staţia sovietică de salvare. Licărirea palidă a rachetei a fost zărită. Ca fulgerul, un grup de automobile a pornit spre locul accidentului. O plută a fost lansată de pe ţărm. In ultima clipă, echipajul finlandez de pe „Kaima" a fost salvat de la pieire de către marinarii sovietici.

Acesta e doar un fapt, unul singur, din multele întîmplări eroice de pe Baltica.

Marea Baltică scaldă ţărmurile multor state: Uniunea Sovietică, Danemarca, Suedia, Finlanda, Polonia, R.D. Germană, R.F. Germană. Apele ei sînt străbătute de vase sub toate pavilioanele şi de toate tipurile.

Dar navigaţia pe Baltica nu e prea uşoară. Marea Baltică e adesea bîntuită de furtuni şi ceţuri, iar în unele locuri străjuiesc vicleneIe bancuri de nisip. Fireşte, marinarii sînt oameni îndrăzneţi şi pricepuţi, nu se tem de toate acestea. Totuşi, uneori, ei se pot afla în grea cumpănă. Cine va căuta şi va salva din nemărginirea apelor pe pescarul singuratic, agăţat de vreo frîntură a vasului său? Cine va lua echipajul unui vas suedez naufragiat lîngă ţărmul sovietic, sau al unui vas danez aflat în primejdie lîngă coasta Poloniei?

Răspunsul îl dă eroica prietenie ce s-a legat între marinarii diferitelor naţionalităţi ce navighează în Baltica, oameni care înfruntă aceleaşi primejdii şi asprimi ale naturii.

In ultimii ani, luînd o minunată iniţiativă, serviciul sovietic de salvare din Marea Baltică a dat acestor operaţii un caracter internaţional. Dacă un vas e prins de furtună şi suferă vreo avarie, cere ajutor prin radio sau alte mijloace. In clipa aceea, intră în funcţiune serviciul de salvare al ţării celei mai apropiate de locul accidentului, indiferent de naţionalitatea vasului primejduit. Posturile de radio schimbă semnale, cutere rapide pornesc în larg, în văzduh se înalţă avioane. Zeci şi zeci de oameni se străduiesc pentru salvarea celor expuşi pieirii.

Uniunea Sovietică a înfiinţat special, la Riga, o staţie principală de radio a serviciului de salvare, care funcţionează zi şi noapte. Suedia are de asemeni un astfel de post la Stavnes. Numai la cererea Suediei serviciul sovietic a efectuat pînă acum zece operaţii de salvare pe Baltica. La rîndul lor, marinarii sovietici ştiu că în caz de accident lîngă ţărmurile Suediei, Finlandei, Danemarcei sau ale altor ţări din Baltica, se pot bizui pe ajutor imediat.

Prietenia dintre viteji marinari de pe Baltica e o pildă minunată pe calea bunelor legături dintre popoare.

Al. MIHU

Pe curînd, în tabără!

EI NU SE VOR PLICTISI!

Poate că pionierii din clasa a VII-a nu și-ar fi reintors gîndul în urmă cu o vară dacă nu se apucau de amenajat terenul sportiv. Acolo, pe marginea terenului, după ce au terminat lucrul, au stat la sfat. E adevărat, e greu să uiți un lucru plăcut, o amintire scumpă, deci e greu să uiți zilele minunate petrecute în tabără, în tabăra de curte. Și așa, începură amintirile.

...Zori de zi. Scîrțîind, cîteva care părăsesc domol satul. Soarele n-a răsărit încă, dar drumul spre Zimnicea e lung. De aceea, Căplescu Emilian care conduce coloana își îndeamnă mereu boii. Trebuie să se grăbească.

Zimnicea. Prima grijă a grupului a fost să ajungă în port. Cît de mult au visat să vadă vapoare, vapoare adevărate. Și iată, acum visul prinde viață. Nu numai că le-au văzut, dar s-au și plimbat cu ele, s-au plimbat și cu bărcile, au fost și la cherhana. Ce de-a mai pește acolo!

Apoi pionierii din satul îndepărtat al Steorbănesei au vizitat cîteva locuri din oraș: Școala medie de 10 ani (unde poate vor învăța și ei), parcul pionierilor.

... — Stați, că nu-i vorba numai despre excursie! readuce alte amintiri Vătui Margareta. Dar zilele petrecute în pădure? Mergeam acolo de dimineață, curățam răchită pentru împletit coșuri, iar apoi, unul citea o carte de povești, iar noi împleteam... Cîte o dată organizam și jocuri... și mici serbări...

— La rîu însă mergeam în fiecare zi o întrerupse Lazăr. Apa Teleormanului e darnică, aici pescuiam, ne scăldam, făceam din nisip „cetăți" greu de cucerit...

— Dar cînd i-am învins pe cei de la școala medie cu 3—0, vă amintiți?

...Și amintirile, rînd pe rînd, se cern în curtea școlii, pe terenul de sport, pe lotul școlar, în cercuri. Fiecare ține să-și amintească cîte ceva, să spună ce-ar vrea să facă în vara aceasta. Ținînd seamă de însuflețirea lor și mai cu seamă de cele petrecute acum un an, putem spune cu siguranță că nici în vacanța aceasta nu se vor plictisi.

C. ANDREI

Așa va fi

— Uhuuu!

— Uhuuu! se aude ecoul străbătînd de la un capăt la altul pădurea.

Din marginea pădurii, se văd, dincolo de rîu, mogîldețe ce forfotesc în jurul unui foc.

— Acolo trebuie să fie insula, spuse unul din grup. Și cu toții se îndreptară spre locul unde, înconjurat de corturi, focul își ridica tot mai sus limbile sale roșii.

Au ajuns tocmai cînd gazda, care nu era altul decît însuși Robinson Crusoe, povestea cum a naufragiat pe insulă și multe alte pățanii ale sale. Le-a spus istorioare năstrușnice din viața animalelor, pe care el le cunoștea de mulți ani, i-a învățat să deslușească urmele animalelor și au ascultat împreună glasurile cîntăreților pădurii.

Insula, care pînă atunci fusese pustie, a început să răsune de cîntece, de jocuri, pînă seara tîrziu. Gălăgioșii oaspeți se distrau se vede, de minune în acest loc tainic.

. . . .

Lucrurile astea nu s-au întîmplat încă. Sînt numai gînduri care, în vacanță, vor deveni fapte. Insula, parcul și rîul pentru micile excursii au și fost curățate, iar despre „Robinson Crusoe" și despre alți eroi din basme sau legende copiii vor citi în cărțile din biblioteca taberei, pe care au și început să le selecționeze.

Numai atît? Ba nu. În plan sînt prevăzute concursuri sportive, strîngerea insectelor și plantelor pentru colecții, excursii prin comunele apropiate. Iată cîteva lucruri frumoase și interesante cu care se vor îndeletnici pionierii din Cîmpia Turzii în zilele vacanței. Pînă atunci însă, mai au cîteva zile de școală, de examene. Dacă le vor termina cu bine, vacanța va fi și mai frumoasă, fără griji.

D. FARISEU

NU LA VOIA INTIMPLARII!

Răsplata unui an școlar terminat cu succes este întotdeauna vacanța. O vacanță liberă, pe care s-o petreci după pofta inimii, dar nu la întîmplare, ci într-un chip vesel și interesant. La un asemenea chip de-a petrece vacanța ne-am gîndit încă din timpul anului. Iar acum... acum începem vacanța! În planul de muncă avem multe lucruri frumoase de realizat: vizitarea G.A.C., pescuit, serbări la Căminul cultural și, în sfîrșit, bucuria cea mare — o excursie la Sinaia. Să vezi munții, munții pe care de zeci de ori i-ai arătat pe hartă, i-ai desenat pe caiet. Ce poate fi oare mai minunat?

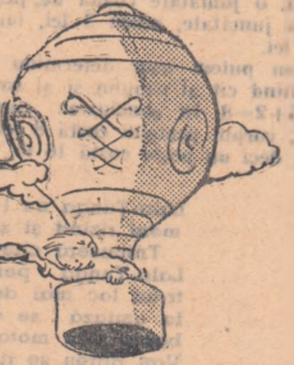
Stela ALDEA
cl. a IV-a
comuna Atîrnați
regiunea București

GINDURI PENTRU VACANȚA

Sîntem la începutul examenelor. Noi muncim mult și ne ajutăm unii pe alții la învățătură, ca să trecem cu succes examenele. După aceia, vom începe mult așteptata vacanță de vară, în care vom putea să ne odihnim și să ne distrăm. Ne vom juca cu mingea, vom prinde fluturi și vom învăța jocuri noi în afară de acelea pe care le știm încă de anul trecut, din tabără. Dar în vacanță nu ne vom mulțumi numai cu atît. Ca să-i înveselim și pe părinții noștri, vom prezenta la Căminul Cultural programe artistice, pe care ne străduim să le pregătim cît mai bine. Afară de aceasta, îi vom ajuta și la gospodărie.

Pionierii unității din comuna Bonțida, raionul Gherla

Cum am călătorit spre un prieten bun

1. Am călătorit cu balonul fraților Montgolfier...

2. ...Apoi, Aprodul Purice mi-a împrumutat calul pe care, tot el, îl dăduse și lui Ștefan cel Mare.

3. Pe apă, am călătorit pe un cunoscut din cartea de zoologie.

4. Și astfel am ajuns. Intîlnirea a fost mișcătoare, vă asigur!

PE PLAIURILE Moldovei

Comuna Flămînzi din raionul Hîrlău e vestită prin trecutul său istoric. De aici a pornit răscoala țărănească din 1907. Și tot prin aceste părți s-au dat vestitele lupte de la Iași din 1944 Tocmai pentru că aceste lucruri îi erau cunoscute, colectivul de conducere al detașamentului clasei a VII-a a școlii din Flămînzi a ținut un sfat. Pionierii au hotărît să pornească la cercetarea ținutului natal, a satului lor, să afle în amănunt cum s-au petrecut lucrurile.

— Bunicul meu a participat la răscoală! îi înștiință cu mîndrie Ștefan Petcu, unul dintre pionieri, atunci cînd află despre ceeace se pusese la cale.

— Și al meu! adăugă cineva.

Copiii au stabilit la cine vor merge și de ce anume se va ocupa fiecare grupă.

Moș Mitru

Pe Moș Mitru l-au dibuit pionierii grupei întîia. Unii îl cunoșteau pe bătrîn, alții, nu. Moșul să tot fi avut 75 de ani.

Trecuse prin atîtea, încît nici nu mai vedea. Moș Mitru era orb. De povestit însă, le-a povestit pionierilor multe.

„...Moșia lui Dumitru Sturza, spunea el, era mare... mare de tot. Dar pe boier, parcă l-a văzut vreodată cineva? Numai prin străinătățuri trăia. Aici, la moșie, avea un arendaș, pe Mosche Fișer, iar la Roibu, cealaltă moșie, avea arendaș pe Iorgu Constantinescu. Eu tocmai venisem de la oaste. Acolo am dus-o greu dar aici... cînd mă uitam la bieții oameni, mi se frîngea inima, că oropsiți mai erau... Pămînt puțin, și se mai și scumpise — 40 lei falcea.

Era în primăvară, zăpezile se scurseseră, iar oamenii trebuiau să iasă la arat...

Moș Mitru rămase pe gînduri. După un timp răspunzînd parcă cuiva, adăugă: Dar nu știi, cum e cînd îți ajunge cuțitul la os? Alde Roman și Trifan Grosu ne tot îndemnau, că așa, că pe dincolo... Erau însă unii care dădeau înapoi.

— Ce, parcă te poți pune cu boierul!?

— O să aducă oștire!

Dar năduful nostru era mare. Așa că am pornit-o într-o zi la conac. Vestea răscoalei s-a întins repede.. A cuprins și Urzicenii și Frumușica, a ajuns pînă, hăt, departe...

★

Apoi pionierii, împreună cu un alt bătrîn, Vasile Mursa, au mers pe locurile vechiului conac boieresc. Acolo moșul le-a arătat cum era așezat castelul, le-a povestit cum ei, răsculații, i-au dat foc, cum și-au luat ceea ce era de fapt dreptul lor.

„Necunoscutul"

Grupa a doua a pornit spre organizația de partid. Acolo trebuia neapărat să afle cine era „necunoscutul", de care vorbește și acum satul și-și amintește cu drag de el.

Și chiar așa a fost. La organizația de partid au aflat povestea „necunoscutului" în toate amănuntele.

„...Era în primăvara lui 1944, povestea tov. Călin, membru în comitetul de partid, și de la o vreme tot apărea în sat un om. Nimeni nu-i știa numele. Cînd venea, trăgea la alde Pleșca — se zicea că-i era nepot. De cîte ori venea, pe prispa casei lui Pleșca se și adunau vecinii.

— Ce mai e pe la oraș, cum o duceți? se interesau ei.

Apoi, pe ocolite, aduceau vorba și despre război.

— Cică-i pe-aproape frontul.

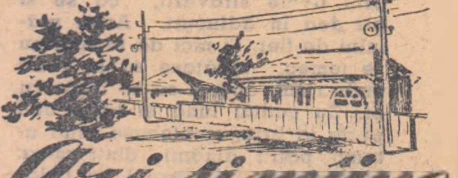
— Nu vedeți? Nemții își iau tălpășița...

Și necunoscutul le arăta cum stau lucrurile, le spunea ce au de făcut.

— Nu dați nutreț, îi sfătuia el. Apoi am auzit că podul de pe Bahlui e putred, nu mai are mult. Asta ar împiedica retragerea nemților.

Și sfatul ținea pînă seara tîrziu. Intr-o zi, s-a auzit că podul de peste Bahlui s-a năruit. Oamenii însă nu s-au mirat, nu erau ei străini de asta...

După război s-a aflat și ce e cu „necunoscutul". Era de fapt mecanic de locomotivă. Trenul Iași-Hîrlău stătea în gară trei ore. În acest timp, din însărcinarea partidului, el venea în sat și vorbea cu oamenii.

Azi și mîine

Iată și grupa a treia la lucru. Obiectivul: Sfatul Popular Comunal. De vorbă au stat, bineînțeles cu tovarășul Dimidevschi, președintele.

— Ce o să facem în al doilea cincinal? Multe, le-a răspuns el pionierilor. Vor pieri de pe casele noastre paiele și stuful; țigla le va lua locul... Vom avea lumină electrică... Va cînta difuzorul în fiecare casă. Viața în satul nostru va fi alta.

— Atît?

— Sînteți nerăbdători. Avem în plan să construim o baie comunală un mic spital de urgență, să mărim școala... O să avem nevoie și de ajutorul vostru.

— Vi-l vom da...

★

De la începutul cercetărilor, au trecut aproape 3 săptămîni. Pionierii clasei a VII-a au stat de vorbă cu bătrînii, au scris referate, au făcut desene, hărți, machete... Iar la sfîrșit, au organizat o adunare despre cum a fost, cum este și cum va fi comuna lor.

Geta COSTIN

Iosif Sebastian

Despre un școlar, Moș Vreme și un drum cu stei, un pătuț de vată moale... și o notă „3"!

Zicea odată un școlar.
De-nvățătură n-am habar!
Să iei un „5"? Ce mai scofală..
Zău, nu găsesc că are haz
pentru asemeni „pricopseală"
să facă unii-atîta caz!
Atîți școlari să se frămînte
doar pentru niște linii frînte
cu cîte-un cîrligel în coadă?
Vă spun cinstit... fără tăgadă...
Nu mi-ar veni la socoteală
să-mi dau atîta osteneală!
La o adică, ce... sînt prost?
Zică ori cine! Are rost
să ' spetești, muncind cît zece,
cercînd doar note „5" să iei?
Ce, clasa parcă n-o poți trece
la urma urmei și cu „3"?
Doar peste ani, cînd voi fi mare,
și-o fi s-ajung un om vestit,
netam-nesam, vreun oarecare
n-o să mă-ntrebe, nepoftit:
„De nu vă e cu supărare...
prin '56... știți... vă rog...
cîți „5" aveați în catalog?"
Nu s-o găsi vreun oarecare
să spulbere de pe-o hîrțoagă
cît colb a fost Moș Vreme-n stare
să cearnă într-o viață-ntreagă!

Iată însă că Moș Vreme,
mai prin vorbă, mai prin semne,
ani, buluc, a prins să cheme
și în șoaptă să-i îndemne:
„Hai, goniți, goniți în pripă...
Cîte zece într-o clipă
și întocmai ca-n poveste,
pe-ăl școlar... îl știți voi care,
să-l prefaceți fără veste-n
om în toată firea... mare!"

Și iacătă-l pe-al meu erou
stînd, gînditor, la un birou:
— Și ce e dacă-s inginer?

E zor să construiesc rachete?
Să mă avînt, hai-hui, spre cer,
tot căutînd niscai planete?
Cu luna să mă prind la sfadă?
Să trag cometele de coadă?
Nu! Nu!... Mi-ajunge!...
Sînt sătul!...
Doar pe pămînt e loc destul!
De-o fi să plec de ici-colea
și cu căruța-ajung cîndva!...

Sau iacătă-l pe-un stadion.
Sportiv de soi, cum altul nu-i.
Se dă plecarea-n maraton.
In coadă, fuge dumnealui.
— S-alerg ca un năuc? Nici gînd!
Aș fi zmintit cu-adevărat...
Doar la sosire-n pas mergînd,
tot am s-ajung odat' și-odat'.

Și azi așa și mîine iar,
eroul nostru-a învățat
vreo cin'șpe meșteșuguri, dar
nici unul cu adevărat.
Poate de-asta și Moș Vreme
supărat se vede treaba,
înapoi a prins să cheme
anii, irosiți degeaba.

Și-uite-așa, al nostru-erou
s-a trezit școlar, din nou...

Cum îl cheamă pe-ăst școlar,
drept să spun, eu n-am habar!

Dar asta n-are importanță.
Sînt încă mulți asemeni lui...
Cătați în jur! Cu siguranță
c-o să descoperiți destul!
Nu-i greu să-i recunoști îndată
căci ei nu bat vreun drum cu stei,
preferă un pătuț cu vată —
și-s mulțumiți... cu nota „3"!

Răspunsuri la CINE ȘTIE MAI MULT?

Seria a VI-a

PENTRU CLASELE A IV-A ȘI A V-A

1. Ceața este de fapt o perdea de picături infime de apă care îmbîcsesc aerul. Cînd răsare soarele, sub acțiunea căldurii razelor sale, ceața se evaporă, transformîndu-se în vapori de apă invizibili și se împrăștie.

2. Da. Turnăm apa în vasul cu untdelemn. Acesta se ridică la suprafață și apoi îl turnăm în celălalt vas în care a fost apă.

3. Aerul cald, împreună cu diferite amestecuri, se ridică în sus. Dacă acolo este instalat un ventilator de tiraj, aerul este tras afară și în cameră va fi o bună circulație a aerului.

4. Afirmația este pusă anume greșit. Răspunsul este: carbonul, — dar numai plantele îl iau din bioxidul de carbon.

5. Dacă formez perechi de piese de bronz și oțel atunci pot spune că am executat 15 perechi în 195 minute. Deci o pereche o pot executa în 195 : 15=13 minute.

Să presupunem acum că am executat 16 perechi. Lucrul la ele va dura 16×13 = 208 minute.

Intre 16 perechi de piese care se execută în 208 minute și seria formată din 16 piese de bronz și 12 piese de oțel care se execută în 180 minute, există o diferență de lucru de patru piese de oțel și o diferență de timp de 28 minute. Deci, o piesă de oțel se execută în 28:4=7 minute O piesă de bronz se execută în 13—7=6 minute.

PENTRU CLASELE A VI-A ȘI A VII-A

1. Procesul formării zăpezii din picăturile de apă sau din vaporii de apă se petrece cu o degajare de căldură.

2. Scafandrul nu simte această presiune a aerului pentru că el respiră același aer — iar presiunea aerului dinafară asupra corpului său se contrabalansează cu presiunea aerului din interiorul său.

3. Arderea hîrtiei dinăuntru consumă tot aerul. Ca urmare, se creează o diferență de presiune între mediul exterior și cel interior. Datorită acestei diferențe de presiune, aerul pătrunde în sticlă.

4. Oxigen — Siliciu — Aluminiu.

5. Costul cozii = costul capului + $\frac{1}{2}$ costul corpului. Dar costul corpului = costul capului + costul cozii. Atunci $\frac{1}{2}$ cost corp = $\frac{1}{2}$ cost cap + $\frac{1}{2}$ cost coadă.

Prin urmare, cost coadă = cost corp + $\frac{1}{2}$ cost cap + $\frac{1}{2}$ cost coadă.

Deci, o jumătate coadă de pește costă cît un cap și jumătate, adică 3 lei, iar o coadă întreagă 6 lei.

Acum putem ușor determina costul corpului, care fiind cît al capului și al cozii la un loc este deci 6+2=8. In concluzie: capul peștelui costă 2 lei; corpul peștelui costă 8 lei; coada peștelui 6 lei; deci un pește costă 16 lei.

Rechinul

Vasile MANUCEANU

Lala-Tunga era cel mai dibaci pescuitor de bureți, cu toate că nu împlinise nici 14 ani. Se scufunda ca un diavol și abia o clipă puteai să-i zărești silueta prin undele străvezii, că se și pierdea în adîncuri. Avea plămîni de fier. Și nici de rechini nu se temea. Invățase să le vadă umbra sub apă și să se lupte cu ei. Cu cuțitul lung și tăios ce-l purta la brîu, spintecase pînă atunci patru dihănii dintr-astea. Indemînarea și curajul lui Lala-Tunga îi aduceau pescuitul cel mai rodnic. De aceea, domnul Van Horen, cel care concesionase pescuitul de bureți în arhipelag, îi plătea mai bine decît pe ceilalți scufundători. Uneori, patronul îl bătea pe Lala pe umerii lui voinici și arămii, lăudîndu-l

— Strașnic băiat!

Și flăcăul, satisfăcut, își arăta dinții albi într-un zîmbet de mîndrie. Era cucerit de bunăvoința lui Van Horen. Ar fi putut jura că olandezul e cel mai cumsecade om din arhipelag și deci din lume, pentru că Lala-Tunga confunda ușor marginile lumii cu marginile arhipelagului natal.

Intr-o zi, Lala, după ce deșertase de nu știu cîte ori în barcă coșul cu bureți, se aruncă din nou în apă împrăștiind stropi și zbenguindu-se, deoarece treaba asta era pentru el mai mult o joacă. Inprejurul lui, vreo 15 cufundători făceau același lucru, neîncetat, coborînd și suind din adîncuri, istoviți, fără gălăgie.

Deodată, sub apă, cînd Lala tocmai își pregătea cuțitul pentru bureți, simți că se lasă peste el ceva mare și greu. Se întoarse ca fulgerul și mai mult simți decît văzu că e un om. Nedumerit și înciudat, îl îmbrînci. Dar trupul aceluia nu opuse nici o rezistență și pluti încet spre fund. Abia atunci Lala înțelese că omul e în primejdie. Vîrîndu-și cuțitul înapoi în teacă, cuprinse povara cu o mînă și cu cealaltă vîsli puternic în sus. Ajuns la suprafață, privi o clipă chipul celui salvat și dădu un țipăt de mirare:

— Anapore!

Anapore era unchiul lui Lala-Tunga. Fiindcă băiatul rămăsese de mult fără părinți, bătrînul Anapore îl luase la coliba lui și cu toate că avea o familie numeroasă, îl crescuse ca pe ai săi

și îi luminase copilăria cu basme minunate, fără sfîrșit.

Lala-Tunga își tîrî unchiul pe un recif de stîncă ce răsărea stingher din mare. Fața bătrînului era pămîntie și nemișcată. Băiatul începu să-l scuture și Anapore deschise cu greu ochii. In același timp, un val de sînge îl podidi pe nas și pe gură. Lala se sperie. Deodată se apropie zgomotul bărcii cu motor a domnului Van Horen și stăpînul sări greoi pe recif. Intrebă cu vocea-i răgușită:

— Ce dracu s-a întîmplat aici? De ce nu lucrați?

Lala-Tunga se dete la o parte pentru ca olandezul să vadă fața bătrînului.

— Hm, mîrîi Van Horen, ăsta nu mai face nici o ceapă degerată.

Și întorcîndu-se spre supraveghetorul care-l însoțea:

— De mîine nu-l mai primești la lucru.

La vorbele acestea, Anapore se ridică gîfîind în genunchi, împreunîndu-și palmele zbîrcite:

— Am copii, Tuan, copii mulți... multe guri, nu mă lăsa, Tuan!

Dar Van Horen îi întoarse spatele nepăsător, pregătindu-se să se urce în barcă. Disperat, bătrînul se aruncă la pămînt, apucă o cismă a olandezului și o sărută plîngînd:

— Nu mă lăsa fără lucru Tuan, mai am încă puteri...

Mîniat și cu răsuflarea duhnind a rom, patronul căuta să-și desfacă cisma din strînsoare. Și fiindcă nu izbutea, dete cu călcîiul o lovitură sălbatică în pieptul băștinașului, care se prăvăli gemînd. Izbitura îl vătămase rău pe Anapore. Un nou șuvoi de sînge, mai mare, îi țîșni pe gură.

Lala, care rămăsese singur lîngă el, îngenunche și-i spălă fața cu apă sărată. Bătrînul deschise ochii tulburi și-i făcu semn băiatului, care se aplecă.

— Ține minte, Lala-Tunga,

șopti cu greutate bătrînul, asta-i soarta noastră, a cufundătorilor. Și tu vei ajunge ca mine într-o zi, dacă n-au să te mănînce rechinii pînă atunci. Și cînd vei fi bătrîn și neputincios ca mine, cu pieptul ros de suferință, au să te lepede ca pe-o zdreanță, Lala-Tunga...

A treia zi, spre seară, bătrînul muri în brațele lui Lala-Tunga pe pragul aceleiași colibe unde, cu ani în urmă, depănase minunatele povești. De atunci, pe Lala-Tunga nu l-a mai văzut nimeni rîzînd și zbenguindu-se.

Trecuseră cîteva luni. Intr-o zi, Lala-Tunga pescuia singur, într-un loc mai depărtat. Cam pe la amiază se arătă lîngă el barca cu motor a patronului. Van Horen se ridică în picioare, clătinîndu-se. Era, ca deobicei, amețit de rom. Intrebă:

— Ei, cum mai merge?

Băiatul deșertă nepăsător în piroga lui coșul cu bureți și nu răspunse. Van Horen se înfurie:

— Ce, ai asurzit, porcule?! și agită pumnul.

Dar, deodată, la o clătinare a bărcii își pierdu echilibrul și se prăvăli cu pleoscăit mare în apă. Cismele grele îl trăgeau în jos dar el reveni la suprafață gîfîind, cu ochii holbați. Răcni îngrozit:

— Repede că mă înec!

Supraveghetorul nu știa să înoate și era fricos. Il îndemnă pe Lala:

— Sări de-l scoate pe Taun!

Dar Lala, cu brațele încrucișate, privea ca vrăjit valurile. Numai ochii lui putuseră deosebi acolo o umbră lungă care săgeta apa spre Van Horen. Acesta începu să se afunde bătînd zadarnic din mîini. Supraveghetorul smulse revolverul din toc și țintind spre băiat urlă:

— Sări, sau te împușc!

Dar Lala-Tunga, cu brațele încrucișate în barca lui, privea țintă valurile verzi ale mării sudice, care se înroșiră deodată de sînge, în timp ce Van Horen, cu un țipăt cumplit, dispărea pentru totdeauna.

Și Lala-Tunga rîse întîia oară după multă vreme.

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10, Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.